

3

Kopřivové listy

2019

2019 33. ročník přehlídky netradičních divadel

KOPŘIVA

CESTA OD NESVOBODY KE SVOBODĚ A ZASE ZPĚT

Vážení čtenáři, příznivci divadla a milovníci Kopřivy, máme za sebou 33. ročník této přehlídky netradičních divadel, který měl opravdu co nabídnout. Oba dva dny byly báječné. Chvillemi jsme nemohly udržet slzy dojetí, ale také smíchu. Pojďme se tedy znovu společně ohlédnout za vybranými okamžiky celého festivalu, který byl obohacen mezinárodními inscenacemi, kde nechyběly silné emoce, humor a také skvělé téma.

Dredy & Drdol

Informace, aktuality a fotogalerii z letošního ročníku Kopřivy naleznete na oficiálních stránkách:

www.koprivafest.cz

nebo sociální síti

**[facebook.com](https://facebook.com/koprivakoprivnice)
[/koprivakoprivnice](https://facebook.com/koprivakoprivnice)**

Na slovíčko s Jiřím Cachnínem

Jak hodnotíte celý festival?

Já jsem spokojený a jsem rád, že vyšlo to ukrajinské a polské divadlo, a hlavně že jsme do toho šli. Myslel jsem si, že to bude mnohem větší průjezd, protože k polskému divadlu se vracím po letech. Mám je však rád, protože je emoční. Řekl bych, že dokonce více pravdivé. Dokáže zachytit člověka takového, jaký je a není tak povrchní. Jsem rád, že tady Mateusz Nowak hrál, pro mě to bylo jedno z nejlepších divadel. A trochu mě mrzí, že mě porota přesvědčila, že Anna Franková nakonec dostane cenu. Ale jinak jsem rád, že jsme KOPŘIVU udělali. Bylo perfektní, že se letos uskutečnil Kulatý stůl. Zvolili jsme si takové téma, které je v devítkovém roce žhavé a silné.

Chtěli jsme lidem více méně přiblížit takový apel, že pokud chceme žít v této společnosti, tak se nemůžeme starat pouze o děti a své blízké a rodiny, ale musíme jít taky někdy s kůží na trh a musíme pro tu společnost a naši zem něco udělat a nesedět doma u televize nebo u notebooku.

Takže celkový program vyšel podle Vašeho očekávání vzhledem k mottu?

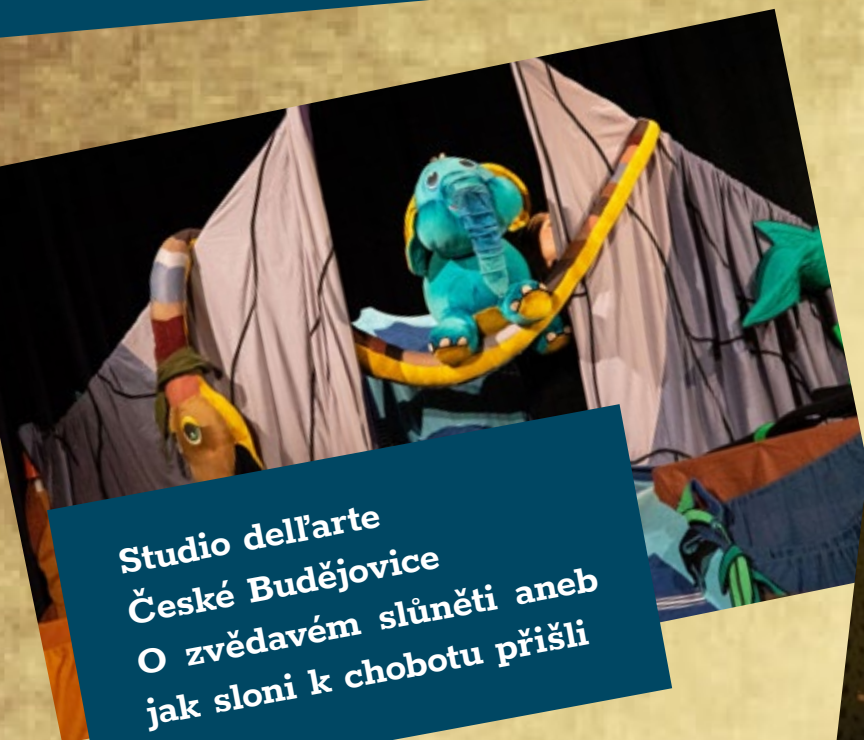
Já jsem spokojen, protože si myslím, že ta Ukrajinka hrála o svobodě a Polák taky. Anna Franková, ta to hrála úplně top. A jsem rád, že se nám některá ta představení, především ty poslední dvě, podařily udělat takové odlehčené. Já bych sice chtěl více spíše těch vážnějších témat, ale kolegové mě přesvědčují, že lidé by neměli odcházet v depresi, tak proto byla ta dvě poslední představení z lehčího soudku.

Už máte program na příští ročník?

Ano, už to mám celé vymyšlené, ale je to také o penězích, tak uvidíme, jaké budeme mít možnosti.

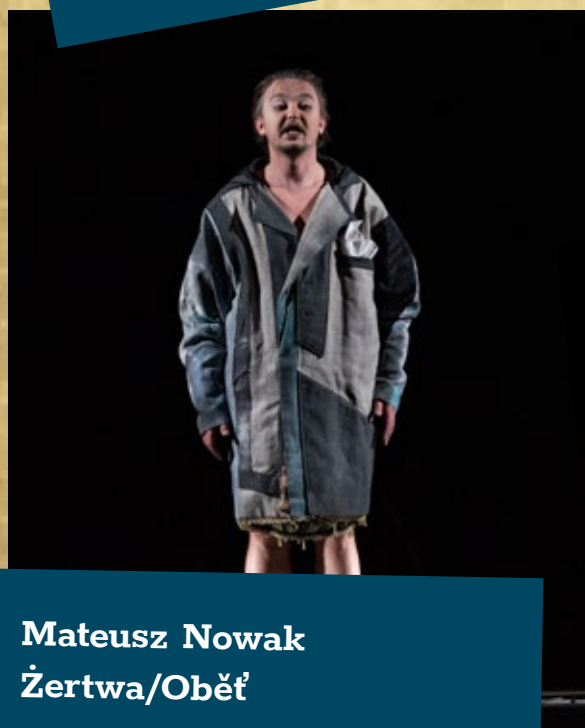
Co letos Kopřiva nabídla?

Studio dell'arte
České Budějovice
O zvědavém sluněti aneb
jak sloni k chobotu přišli

Nové divadlo Nitra
Anna Franková

Mateusz Nowak
Żertwa/Oběť

Sýkorová — Teller — Sýkora
Svobodné improvizace

Součástí letošního ročníku Kopřivy byly také doprovodné programy. Ve středu 24. dubna se v prostorách Katolického domu konala debata U kulatého stolu na téma 33. ročníku Cesta od nesvobody ke svobodě (a zpět?). Během festivalu probíhala výstava fotomontáží Město ve městě fotografa a grafika Karla Kudery. V pátek večer se pak v Katolickém domě uskutečnil hudební koncert umělkyně Evamory a Taťány Lomako. Součástí festivalu byly semináře k některým odehraným představením a příjemné klavírní doprovody mladých pianistů.

Divadlo Drak Hradec Králové
A do třetice všeho...

Divadlo Feste Brno
Display of the Shame

Elena Dudych
Margarita a Abulfaz
aneb o Romeovi a Julii

Pavol Seriš a Filip Teller
Čecháčci a Čoboláci

HaDivadlo Brno
Doma u Hitlerů

Rozhovor s herečkou Lucií Korenou

Vystupovali jste s Annou Frankovou už v České republice?

Áno, vystupovali. Aj v Prahe a to niekoľkokrát, v Olomouci v rámci festivalu Židovskej kultúry, v Zlíně a dalších.

Pro jaké publikum především hrajete?

Väčšinou pre mládež, hlavne pre študentov, veková kategória je tak druhý stupeň základných škôl až po nejaký štvrtý ročník gymnázia. Ale hráme aj pre dospelých.

Jak na Vás dnes působilo publikum?

Ticho. Skôr je rozdiel medzi študentskými predstaveniami lebo tam nie je taký rešpekt voči téme. Vždy Tí dospelí ľudia už keď prídu na to

predstavenie. tak vedia o čo ide. Je tam aj taký prirodzený rešpekt voči tomu, že vedia ako to dopadlo celé, a to tí študenti nemajú. Takže reagujú veľmi bezprostredne na to, čo sa deje na javisku a často je to aj taká veľmi živá interakcia. Je to aj komentované, ja potom vlastne reagujem na to, čo oni hovoria a je to spravidla o mnoho živšie, ako keď hrajeme pre dospelé publikum.

Jak jste se sžila se svou rolí?

Ja myslím, že celkom dobre. (smích) Mám rada Annu Frankovou a zdá sa, že Anna Frankova má rada mňa.

Jaká byla komunikace s publikem?

Zdá se mi, že kontakt s obecnstvem byl těžký, neboť těžká je i samotná inscenace. Jsem si vědom toho, že reakce obecnstva nejsou od začátku vřelé, protože se tam odehrávají události, o kterých se nedá říct, že nebyly těžké. Není jednoduché si to uvědomit, přiznat si to a vnímat. Po celou dobu představení jako herec nebojuju za to, aby nám všem bylo příjemně, ale chci, aby byl pochopen obsah, který je velmi těžký a složitý.

Cítil jste jazykovou bariéru?

Nepocítoval jsem ji, protože divadlo je hlavně o emocích. Myslím si, že právě ty jsou v divadle nejdůležitější, a především jsou mezinárodní. Snažím se, aby publikum žádnou bariéru nepocítovalo. Je to spíš otázka pro diváky, protože já se na to pokouším nemyslet.

Je rozdíl mezi českým a polským publikem?

V Čechách hraji velmi rád. Hrál jsem například v Chebu a potom taky na Slovensku. České publikum je takové otevřené ke spolupráci. Polské obecnstvo znám samozřejmě víc. V Čechách jsem hrál po třetí a zatím jsem byl velmi spokojen.

Mezi dveřmi s Mateuszem Nowakem

Krátce s Elenou Dudych, ženou, jež nás uchvátila svými emocemi

Přijela jste pouze na festival nebo jste navštívila i okolí?

Přijela jsem nejen na festival, Kopřivnici jsem si prošla, byla jsem se podívat v kostele a chystám se navštívit Prahu. V České republice jsem poprvé.

Jak to tady na Vás působí?

Jsou tady velmi příjemní lidé, ve všem vychází vstříc, ráda bych se tady vrátila a zahrála si.

Vnímala jste jazykovou bariéru mezi Vámi a publikem?

Vůbec. Lidé byli vnímaví, ochotní a snažili se porozumět. Tím, jak na jevišti vypadám a jak to

projevují, tak člověk nemusí znát jazyk, ale pochopí to srdíčkem. Vystupovala jsem třeba v Německu, tam tomu lidé jazykově nerozuměli, ale hlavní porotce řekl, že spoustu věcí nepochopil sluchem, ale srdcem.

A poslední kopřivnická otázka, znáte automobilku Tatra?

No jasně, kdo by neznal. (smích)

Festival očima porotců

V sobotu večer, před vyhlášením cen a slavnostním zakončením 33. ročníku divadelního festivalu Kopřiva jsme se setkaly s jednotlivými porotci a zeptaly jsme se na jejich závěrečné hodnocení představení v rámci jednotlivých dnů, a také letošního festivalu jako celku. Dále nás samozřejmě zajímalo, jak hodnotí výběr všech inscenací vzhledem k mottu.

Jan Hanák

Dnešní den byla jízda na horské dráze. Počíná se dětským dopoledním představením divadla Drak z Hradce Králové. Já jsem osobně velmi oceňoval nápady, kterých tam byla ohromná spousta, i to, jakým způsobem vše zpracovali tak, že to nebylo patetické. Pak jsme pokračovali divadlem Feste, které já znám, a které je vždycky hodně politicky angažované. Ale myslím si, že v tomto případě to obrovským způsobem ujelo. Bohužel totéž musím

říct i o představení ukrajinské herečky. Doma u Hitlerů, to je osvědčený špíl, který se hraje dvánáct let. Byl to herecký koncert Petra Janišy a celého HaDivadla, to určitě ano. Musím říct, že mě za dnešní den nejvíc dostalo poslední divadlo, od kterého se až tak moc neočekává, protože to je přece jen srandička. Musím podotknout, že mohlo být trochu kratší, ale jinak to kluci uhráli skvělým způsobem. Ono je přece jen umění zahrát kabaret, komediální divadlo tak, aby nemělo hluchá místa, aby dokázali udržet napětí i diváky. Samozřejmě to bylo nazkoušené, je to jejich představení, ale přece jenom tam byly některé prvky přidané. Hlavně tehdy, když jim do toho někdo vešel a podobně, tak to krásně a naprosto bez zaváhání do výstupu zakomponovali. A nejen, že to zakomponovali jednou, ale už s tím motivem pracovali a počítali během celého představení. Takže si myslím, že tahleta komedie byla velmi dobrá.

Zleva: Alice Olmová, Jiří Cachnín a Jan Hanák při závěrečném večeru.

V rámci včerejšího dne jsou pro mě Anna Franková a svým způsobem taky Mateusz s Żertwou vítězi. Anna Franková, ta je teda hvězdou obou dní. Dnešní den byl opravdu dobře vystavěný v tom, že vrcholil Palo Serišem a Filipem Tellerem a jejich Čecháčky a Čoboláky.

Přiznám se, že dneska mě letošní motto ani jednou výslovně nenapadlo, ale samozřejmě to téma tam je, to je zjevné. Ale asi nemůžu říct, že by mě to dneska nějakým způsobem vedlo k nějakému velmi aktuálnímu uvažování. Objevovala se totiž především historická témata, které je samozřejmě důležité si připomínat, ale to je možná ten paradox. Dneska mě to začalo bavit svým způsobem, ta driácnickost. Bavilo mě to u divadla Feste. To bylo aktuální, silné téma. Bylo to něco, o čem jsem si říkal, že je to vlastně skvělé. I to, že jsem našťvaný. To je přece dobře. Člověkem to hází a uvažuje, kam se to posune. Je skvělé nebát se současného tématu. Ta pointa však pro mě byla najednou strašná zkratka. Končilo to nějakým způsobem, který mi přišel prostě blbý. Je to taková ta jízda po vlně jako progresivního světového názoru, takhle se to přece říká. Ale říkal jsem si proč, proč to takhle říkat. Mělo to nejvíc našlápnuto. Když to teď vrátím k Čecháčkům a Čobolákům, bylo to dobře postavené, ale není to něco, co by se vrhalo do nějaké složitosti témat. Na druhé straně to představení bylo pěkné a pro mě zvažnělo na konci, když mluvili o rozdělení České a Slovenské republiky, dostalo to vážný rozměr (v dobrém).

Josef Mlejnek

Dnešní den byl takový hektický. Byl jsem překvapený z posledního představení, protože jsem si myslel, že to bude oddechovka, nějak jako v pátek. Včera to bylo pěkné, ale tak trochu nevyrovnané, protože je to náročný žánr. A tenhle náročný žánr dneska zvládli hoši bez jakýchkoli prodlev. Na improvizaci nesmí být vidět, že je to improvizace. A tady, když improvizovali, tak to vidět nebylo. Bylo to takové neformální, velký humor pocho-pitelně a dobré nápady. Já jsem se bavil, že jsem málem zapomněl, že jsem porota. To dnešní dětské představení bylo pěkné, s výhradami ovšem, protože ty jednotlivé pohádky byly trochu posunuté. U Hitlerů jsem se chechtal teprve, protože jsem to viděl před 10 lety a mezitím jsem to všechno zapomněl. Bylo to skvělé. Hlavně paní Goebbelsová: „Teď je válka, všude jsou nohy...“, to může vymyslet jenom Arnošt Goldflam.

Stálý člen poroty Josef Mlejnek

Musím říct, že představení ukrajinské představitelky už se mi líbilo min. Byl to tragický příběh, ty příšernosti a genocidy, to je jedna věc. Ale jak to udělat a jak to zpřítomnit, to mi přijde, že bližší umělecké pravdě byl ten páteční polský performer.

Na letošním ročníku mě překvapilo, že bylo hodně diváků. Zájem byl skoro, co jsem tady po páté nebo po šesté, největší a podařilo se to spojit i s městem. Letos je ten festival taky mezinárodní. To je důležité. Nejen že je to někdo ze Slovenska, ale i z Polska, Ukrajiny a to by mělo pokračovat. Takže takhle to považuji za přínosné.

Alice Olmová

Z dnešního dne mi nejvíc utkvěla hra Doma u Hitlerů. Je to skvělá inscenace, úžasný hlavní hrdina. Mám radost, že naše bývalá studentka Ostravské konzervatoře Táňa Malíková je tak skvělou rostoucí herečkou, že se jí daří a opravdu je to na ní vidět, takže to jsem si užívala. No a samozřejmě jsem si užila také Pavla Seriše.

S velikou pokorou jsem sledovala ukrajinské představení. A sobotní pohádka mě bavila tím, jak mě překvapovala svými inscenačními nápady od začátku až do konce.

Myslím si, že byl program vzhledem k mottu skvěle vystavěn, že bylo i fajn, že vždy večer přišlo takové uvolnění napětí po těch těžkých inscenacích, které jej ilustrovaly do hloubky. Musím říct, že je škoda, že už je letošní ročník u konce.

Luděk Richter

Letošní festival je zajímavý tím, že báječně začal, myslím tedy Annu Frankovou, a báječně skončil. Tím se pro mě lišil od ostatních, protože většinou to závěrečné představení bývá takové lehkonohé, což sice bylo i toto, ale bylo také nesmírně propracované. Je jasné, že to bylo z 90% připravené, ti kluci jsou však strašně bystří a vnímají okolí, takže jsou schopni reagovat na to, co přichází z publika, a dokonce na to nejen reagovat, ale držet to v sobě až dokonce, takže ten motiv vracejí a v průběhu inscenace roste.

Avšak vzhledem k mottu tam pro mě bylo trochu jiné téma. Když se ale budu hodně snažit, tak tu souvislost tam můžeme vidět v dohadování o tom, jací ti Češi anebo ti Slováci jsou. Mohlo to také souviset se získáváním naší svobody před 30 lety, i když to pak dopadlo trochu jinak. Ale pro

mě je báječné, že se potvrzuje, že v těchto dvou klucích, bohužel se nedá říct, že možná v celých národech existuje spousta sebeironie a že byť si dělají legraci z toho druhého národa, tak jsou schopni udělat si legraci i ze sebe, ze svého národa. A to je pro mě prostě báječný projev schopnosti soužití, i když jsme vlastně cizinci.

Co se týče celkového hodnocení obou dní, ono je to strašně těžké a taky trochu hloupé hodnotit v umění. Pro mě ale nejspíš ten dnešek vyrostl možná do vyššího zážitku než ten včerejšek. Je to taky možná i tím, že i když jsem měl nějaké námitky vůči Hradeckému divadlu, ale považuji jej za velmi kvalitní, tak ten den dobře začal. Ta ukrajinská paní byla velmi zajímavá, i když já, ačkoli jsem ruštinu měl, tak jsem narážel na jazykové problémy a pak bych řekl, že ten celý den jen rostl.

Luděk Richter zpovídán našimi redaktorkami

Obrazovka hanby vzbudila mnoho otázek

Display of the Shame bylo jedním z představení, které vzbudilo mnoho otázek a ohlasů. Jak toto představení vnímá jedna z představitelk, herečka Veronika Soumarová a také sám režisér Jiří Honzírek?

Zeptaly jsme se Veroniky Soumarové

Veronika hrála postavu opuštěné a osamělé Heleny Gloryové, která si pořídila digitální partnerku Sullu v podání Lucie Ingrové.

Jaké poselství má tato hra?

Je to určitě o technologii a o pokroku. Já mám z toho sama neustálý děs a nepatřím mezi ty moderní lidi v tomto smyslu. Ale určitě je to o tom, co se bude dít a vlastně už se děje. Je to o současném a budoucím světě. A ačkoli s tím třeba nesouhlasím, tak mě osobně asi nezbyde nic jiného, než se přizpůsobit.

A pro jaké publikum většinou hrajete?

Tak toto se týká spíše mladší generace. Myslím, že je to bude možná i více bavit, ale mě osobně třeba zajímá názor starších lidí, jak oni se na to dívají a jak by si dokázali představit například soužití s robotem a tak. Je to také o tom, jestli budou v budoucnosti vůbec existovat nějaké „lidské“ vztahy, protože tohle je už hodně přes čáru.

Takže si myslíte, že už dnes možná žijeme v té virtuální realitě?

Určitě. Já si myslím, že je to všude kolem nás a že se tomu nedá ani zabránit, anebo si toho nějak nevšimat. Myslím si, že je to na každém kroku.

Veronika Soumarová ve hře Display of the Shame

Co dodává Jiří Honzírek?

Jiří Honzírek je principálem brněnského Divadla Feste a také režisérem inscenace Display of the Shame, kterou jsme viděli v sobotu v sále Kulturního domu Kopřivnice.

Jaké poselství má tato hra?

Ono se o tom poselství vlastně dosti otevřeně mluví v té poslední části. Herečka, která hraje robotku, se vlastně přemění na americkou socioložku, politoložku Virginii Ubengs. A tam je to poselství až vlastně nedivadelně nebo nezvykle formulováno. Je to o tom, že si máme dávat pozor na různé algoritmické a automatizované robotické systémy, protože tím, jak do nich nevidí-

me a nevíme jak se dobře ovládají a chovají, tak může docházet k různým zkreslením, manipulacím a zneužíváním. V tomto případě, my jsme hráli o zneužívání v neprospěch potenciálních uchazečů o podporu nezaměstnanosti, mateřskou dovolenou, různé sociální programy, takže asi o tomto.

A pro koho je ta hra především určena? Má to specifické publikum?

Já myslím, že je ta hra myslím pro všechny. Nevím, zda více rezonuje spíše s mladším anebo naopak starším publikem, ale myslím si, že vzhledem k tomu, že to vychází z R. U. R. Karla Čapka, což je myslím dílo, které má nějaký respekt u různého typu publika. Od Čapka pak odcházíme směrem ke vztahu robotky a ženy, tedy k nějakému homosexuálnímu, lesbickému vztahu, což je zase bližší mladšímu publiku. Ale zároveň si myslím, že tady ten politologický přesah k systému, který může znevýhodňovat lidi v nějaké sociální nouzi se zase do značné míry týká seniorů anebo lidí, kteří jsou nemocní, lidí, kteří mají například v různých oblastech nouzi o práci. A to je zase otázka spíše staršího publika, takže si myslím, že tou formou, jakou se to hraje to může být pro různé publikum.

A jak vy sám vnímáte virtuální realitu? Je to něco, co nás osvobozuje, pomáhá, anebo je to spíše cesta k nesvobodě, vzhledem k mottu festivalu?

Já si myslím, že záleží na nás, že se neděje nic nového pod sluncem. Vždycky ta technologie, ať už to bylo před sto lety, anebo před 2. světovou válkou anebo po 2. sv. válce, vždycky měla technologie své příležitosti a své hrozby. Záleží na lidech, jak se s tím poperou, co z té technologie budou chtít mít, jak se chtějí vzájemně sami chovat. Podle toho budou také nakládat s tou technologií. Vztah k technologiím není nic jiného, než odraz toho, jaký vztah máme k sobě. Pokud se k sobě budou chtít lidé chovat hezky a mít nějaký takt a toleranci a nějakou vůli k pochopení, tak budou technologie využívat tímto směrem. Pokud nebudou, tak budou technologie používat v neprospěch těch druhých. My bychom potřebovali veřejnost učit, mít tendenci a ochotu ty technologie vnímat ve prospěch ostatních, protože já myslím, že technologie jako taková nemusí být vůbec špatná věc. Myslím si, že vcházíme do doby, kdy nanotechnologie bude schopna operovat člověkem neoperovatelné věci. Celé medicíně se tak otevírá úplně neuvěřitelné pole a všem nám to může strašně moc prospět. Ale co se týče třeba nějakých zbraní, to je zase úplně něco jiného. Takže záleží na nás, jak to vlastně chceme v tom světě.

Co říká porota na velmi moderní pojetí inscenace

Display of the Shame

Jan Hanák

Musím říct, že podle mě se hra rozjížděla hodně těžce, ale nakonec si mě v první části začala získávat. To, co na tom hlavně oceňuji je, že se jedná o hodně aktuální téma. Samozřejmě, jak se situace začala stavět, tak mě zajímalo a nechávalo mě napjatého, kam vše vlastně vypointují. Co mě na tom bavilo, bylo, že jsem v tom začal poznávat Čínu, což je obrovské téma, ten rating, důvěryhodnost, to je kopie současné Číny, to je tam prostě realita. Říkal jsem si, kam vlastně dospějí a v okamžiku, kdy se to zlomilo do agitky na konci, kde se ukázalo, naprosto po vlně, že Spojené státy jsou nejhorší zlo, které existuje. To bylo přehnané. Věřím tomu, že věci jež prezentovali, jsou reálné, akorát vyložené tak, že z pohádkového dědečka uděláte toho největšího zlouna. Přiznám se, že mě to strašně vytáčelo. Nevěděl jsem kam s očima, jak mě to štvalo. Jediné, co jsem věděl bylo, že režisér tohoto představení je aktivistický. Pořád jsem si však říkal, že to tak nemůže nechat, že to určitě shodí. Že je to tak přehnané, že to prostě shodí... ale neshodil. Hlavně z toho důvodu to považuji za nesmírně špatné představení. Je to výborný nápad vstupu do tématu. Téma je strašně důležité. Ale po vlně kritizování, v tomto případě Spojených států anebo euroasijské civilizace, že jsme Ti nejhorší z nejhorších, je prostě blbost. Ale jinak mě to přišlo jako zajímavá šance. Kdyby to mělo dobrou pointu, tak bych i přes to všechno řekl, že i když to mělo herecky, a tak dále hodně problematických okamžiků, tak by to pro mě aspirovalo na jedno z nejzajímavějších věcí, právě pro tu aktuálnost a vyjádření se k něčemu, co je důležité.

Luděk Richter

Ono od začátku, jak zkoumají tu postavu, jsou tam zajímavé aspekty sociologického, de facto sociálního rázu. Ten se tam poté objevuje znova a znova i v otázce ratingu. Pro mě je ale daleko silnější dané téma lidství ke vztahu k robotům. A to je Čapkovské, to vychází z Čapka, byť naprosto volně a to mě začalo zajímat. Jestli je důležitější, že postava jedná s nějakým strojem a kdy ten stroj může začít být skoro lidský a kdy naopak ona postava přestává být lidská. A za tím je ještě to,

nakolik je důležitější, že má vztah k něčemu, co je nejspíš jen naprogramovaný soubor čísel, anebo je pro ni důležitější nebýt sama, protože téma samoty je tam zdůrazněno několikrát.

V tom okamžiku pro mě přelom do toho rozhovoru začal být úplně oddělený. Já jsem to chápal, že je to ona, ale pro mě to byla úplně cizorodá oblast, úplná změna tématu. Protože jsem nasedl úplně na jiný vlak, na jinou kolej. Ale to je podle mě třeba technikou té dramatizace a režie. Otázka toho, na co je kladen důraz z těch motivů. Podle mě byl hlavní důraz kladen na to lidské, na to osobní. A tamto pro mě bylo vedlejší, takže to nebylo tak, že sleduji její docházení k tomu, ať už souhlasím, anebo nesouhlasím s tím, že je svět špatný.

Pro mě byl zvláštní myšlenkový zvrat, tak jak je pojatá Sulla. Ta je vlastně pojatá velmi lidsky a její hlavní vlastnost je empaticnost, i když v negativním smyslu, neboť je odrazem pro sebelásku. Poté najednou dojde k situaci, že je vytčeno robotizaci, že při udělování sociálních dávek jsou naprosto neempatičtí, strojoví, že vyloučili lidské posouzení. A z toho důvodu je tam pro mě takový zlom a najednou je to myšlenkově úplně někde jinde. Takže co ty stroje? Blíží se nám jako lidem, ať už je to dobře, nebo ne, anebo je to strojový svět?

Josef Mlejnek

Obecné poučení z toho je, že je ošidné zacházet s člověkem jako se statistickým údajem a tady to bylo představeno jako, že celý život, celé jeho rozpětí a fungování je statisticky vyhodnocované a konfrontované s jinými statistikami a podobně.

Anketa a hodnocení soboty a celého festivalu:

Jsem pravidelným návštěvníkem už nějaký ten rok. Letos je to fajn, některé ročníky byly slabší, ale letos jsem se vším spokojený. Vždycky chodím oba dva dny a těším se na všechna představení.

Tématem mi festival přijde náročnější než ten loňský a představení byly také hlubší, tak o to víc se těším na to večerní, na pana Seríše a Tellera, kde to asi odlehčí. Za celý festival mi utkvěla Anna Franková, způsob, jakým se té herečce podařilo obsáhnout několik poloh, bylo to neuvěřitelné. Taky jsem rád, že letos přišlo hodně lidí.

Letošní festival hodnotíme velmi dobře. Upoutalo nás polské představení Oběť, bylo to excelentní. Slovenské divadlo s Annou Frankovou bylo stejně výborné jako Doma u Hitlerů. Velmi dobrý nápad je, že je zde více zahraničních divadel, je to velké oživení. Kdysi ten festival býval komornější a v té době byla divadla možná víc provokativnější. Každý ročník je něčím specifický.

V průběhu soboty jsme se ptaly na názor také diváků a příznivců Kopřivy. Pojdme se tedy podívat, jak festival a sobotní představení hodnotí publikum, co se nejvíce líbilo a v čem byl letošní ročník jiný.

Chodíme pravidelně nepravidelně, ale letos bylo představení u Hitlerů skvělé. Takže jsme byli na tomhle a ještě půjdeme na představení Čechácci a Čoboláci.

Zrovna jdeme z kulturního domu, kde se hrálo představení Doma u Hitlerů. Bylo to zvláštní téma, ale velmi dobře pojaté. Každý rok jsou super představení.

Když pominu to, že festival je letos svým tématem dost depresivní, tak volba divadel byla super, velmi pěkná návštěvnost, já jsem spokojený. Na program jsem byl připraven, tak mě nic moc nepřekvapilo. Ale těším se na představení Čechácci a Čoboláci, ti mě třeba něčím překvapí.

Byl jsem zde oba dva dny. I po těch letech mě to stále baví. Líbil se mi ten polský herec a ani polština pro mě nebyla překážkou. V jistém ohledu se dá to polské a ukrajinské představení srovnat, minimálně to ukazuje, že se k líčení utrpení výborně hodí slovanský jazyk.

Pořadatelem letošního festivalu Kopřiva 2019 je Katolická beseda v Kopřivnici, z.s. ve spolupráci s Kulturním domem Kopřivnice, p.o.

Kb KATOLICKÁ
BESEDA
KOPŘIVNICE

Generální partner

Kamil Mrva
architects

Partneři:

Piehlidka je pořádána za finanční podpory Moravskoslezského kraje.

Moravskoslezský kraj

KLEINWÄCHTER
grafika - reklama - tisk

AKI MED s.r.o.

Česká příměstská
oblastní politika

Orla Machů

ALLIANCE
Library Systems

FLEXITON

PROMET
GROUP

slú meko
KOPŘIVNICE

rehabilitace

innogy

Union Ocel

Mediační partneři:

deník

NAŠE PŘÍPADOVÉ HISTORIE

KOPŘIVNICKÉ
NOVINY

KTK

Pod záštitou 1. náměstka Moravskoslezského kraje Lukáše Curyla

FLÖÖD

Předprodej: IC Kopřivnice - 556 821 600, 774 668 001, ic@koprivnice.cz

Jak to dopadlo a kdo si odnesl cenu?

I diváci měli možnost po každém představení hodnotit. Jak? U východu mohli jednoduše vhodit dřevěnou kuličku do příslušné přihrádky podle toho, jak moc se jim to líbilo či nelíbilo.

Předávání cen se uskutečnilo v sobotu večer, po posledním představení Čechácci a Čoboláci. Byla vyhlášena Cena diváků, Cena pořadatele, dále pak porota rozhodla o Ceně za nejlepší herecký výkon a Ceně za nejlepší inscenaci 33. ročníku Kopřivy. Slavnostní předávání cen a zakončení divadelního festivalu moderoval Aleš Juchelka za skvělého doprovodu mladého klavíristy.

Cenu diváků, kterou předal místostarosta Kopřivnice Bc. Adam Hanus, získalo Nové divadlo Nitra za Annu Frankovou. Dále předal Jiří Cachnín speciální Cenu za spolupráci a komunikaci, jež se uděluje nehercům. Cenu získala Anna Stránská, produkční z brněnského HaDivadla

za rychlou, korektní a fantastickou spolupráci. Jan Hanák předával ceny za porotu. Předal Cenu za tvůrčí přínos a ta opět putovala do Nového divadla Nitra za Annu Frankovou. Stručně shrnul důvody, proč právě Anna Franková, a to díky uchopení tématu, a také díky způsobu, jakým byla hra vystavěná, napsaná a jak také zahraná. Oba herci se vzájemně nádherně doplňovali. Gabriela Holubová předala Cenu pořadatelů za Annu Frankovou. Cena za nejlepší herecký výkon patří dvojici Pavol Seriš a Filip Teller. Na závěr udělování cen promluvil pořadatel Jiří Cachnín, který poděkoval všem divákům a porotcům, fotografům, kolegům a dalším nepostradatelným lidem. Díky také složil místostarostce města Kopřivnice Mgr. Dagmar Rysové, dále pak Daniele Baklíkové a také OC Frýda, která byla hlavním partnerem festivalu. Zvláštní poděkování pak patří prvnímu náměstkovi Mgr. et Mgr. Lukáši Curylo, díky němuž festival podpořil celý Moravskoslezský kraj.

A my bychom chtěly za redakci poděkovat všem za výbornou spolupráci a skvělé divadelní zážitky.

Návštěvníci svým hlasováním udělili Cenu diváků.

Filip Teller a Pavol Seriš si z rukou Jana Hanáka převzali Cenu za nejlepší herecký výkon.

Přehlídku navštívil také 1. náměstek hejtmána Moravskoslezského kraje Mgr. et Mgr. Lukáš Curylo.

O design a výrobu letošních cen se postaral sklář a fotograf Ondřej Galia.

Zeptaly jsme se Tomáše Suchánka, ma- nažera Divadla Petra Bezruče a ředitel diva- delního festivalu Dream Factory Ostrava

Při otázce, co se mu vybaví, když se řekne KOPŘIVA odpověděl: „Vybaví se mi festival, který je pro Kopřivnici velká vzácnost a také lidé, které na divadelním festivalu Jiřího Cach-

nína každoročně setkávám. Tak jak hodně jezdím po divadlech a po republice, myslím, že je málo tak zanícených lidí jako on. Podstatnou část svého času věnuje něčemu jako je divadlo a pak se každoročně snaží sem přivážet opravdu to nejlepší a to, co diváka zaujme. Na festivalu se těším na zahraniční představení, které jsem neměl možnost vidět. Myslím si, že je skvělé, že se Jirkovi Cachnínovi stále daří, přinášet na Kopřivu něco nevídaného. A patří mu můj dík, že Kopřiva objevuje nové talenty, které jsou například i pro náš ostravský festival Dream Factory Ostrava, jenž oslaví jedenáct let, velkou inspirací.”

Tomáš Suchánek

Tiráž

Redakce: Alice Olmová, Vendy Vajtrová, Michaela Nogolová, Jolanda Pilařová

Grafická úprava a sazba: Ondřej Smolka

Fotografie z festivalu: Martin Sukup, Ondřej Smolka

Tisk: Kleinwächter holding s.r.o.

Jako bezplatný informační bulletin vydává pořadatel festivalu.

